

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

14. szám.

Szerkesztői szállás: sz. István-utca 176. sz.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel.
Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

A bor zamatjáról és kezeléséről.

(Folytatása.)

Egyedül gyakori fejtéssel azonban nem érnék teljesen czélt, és pedig számtalan okoknál fogva. — A többi közt:

1) Mert tapasztalásból tudom, hogy az élyen behatása a zamat kiképezésére sokkal erősebb hatással bír, mint a fehérnye-részek kiválására; főképp oly boroknál, melyek ez utóbbival nagy mértékben vannak ellátva. — A fehérnye kicsapolásával tehát ismét csak elkésznék.

2) A tulságos gyakori fejtésnél borunk, hamarabb megtisztulása rovására, igen sokat vesztené nemcsak szesz- és zamat-, de szénsavas légtartalmából is. — Végül

3) A fejtés alkalmával borunk a légnem-csak élyen, de egyéb alkatrészeivel is érintkezésbe jön, mint például: penészgombákkal, eczet- és erjesztéssel, melyek a bort, addig míg fehérnye-részeitől ki nem tisztult, sőt esetleg később is, majdnem elkerülhetlenül többé vagy kevésbé megmérgezik.

A tojásfehérnye-részek kiválasztására tehát nem elégséges egyedül az élyen behatása; ennek hatását e tekintetben mesterséges módon fokozni kell. — A tojásfehérnye ellen a harezot már a mustnál el kell kezdeni s végig erélylyel s szorgalommal folytatni.

A borok helyenként több, helyenként kevesebb tojásfehérnye-részeket tartalmaznak; legbiztosabb jele a tojásfehérnye nagyobb mennyiségének a borok feltünő tarthatlansága.

Attól tartok, hogy a bor e fatalis tojásfehérnye-részeiről már sokat is irtam, s t. olvasóim egyrésze, azon észrevétellel ugrik át kis értekezésemről az

ujdonsági rovatra, miszerint az ilyesekkel vesződni nem a termelő, de a borkereskedő dolga. — Bocsánatot kérek, de erre egész szerénységgel nem-et mondok; — pedig azért mert a bor utólagos jó vagy rosszására okvetlen döntő hatással bír: 1) általán a bortermő hegynek erre többé vagy kevésbé képesítettése, 2) az illető hegynek fekvése, talaja, 3) a szőlőfajok minősége, művelése, és végül 4) tekintve azt, hogy nemzetem kevés kivétellel igen jó szőlész ugyan, de szintén, hála Isten nagyobb kivétellel hanyag borász, főleg a szüretelés, a must és a borkészítés czélszerűsége vagy czélszerűtlensége, stb.

Az utolsó szüretet Franciaországban töltvén, volt alkalmam eléggé meggyőződni arról, miszerint hazámban számtalan bortermő-vidék van, melynek mustja ép ugy hívatott a világpiacra elsőrendű bort készíteni, mint egy-két kivétellel Franciaország leg-hirnevesebb hegyei. — Csakhogy a francia bortermelő szorgalommal s bámulandó ügyességgel mindent elkövet, hogy mielőbb tökéletes bort készítsen; mi pedig azt várjuk, hogy gyengén fejdzem ki magam, miszerint hozzátevésünk nélkül, magától jöjjön meg hirtelenében borunk legnagyobb tökélye.

Igaz, hogy oly termelők irányában, kik korán eladják boraikat, sok teendő a kereskedő kezébe megy át, de a mustnál és az erjedésnél elkövetett hibákat, soha többé tökéletesen pótolni és helyre hozni nem.

Czélszerűtlen must és borkelésünk oka nagyrésztben az, hogy borainknak nincs kivitele. — S ha van is egy-két borkereskedő, ki szállít külföldre hazánkban termett bort, az nagyobb részt ugy agyon van iskolázva, hogy természetes, szőlőföldjétől nyert

kellemes éltetőzamatját teljesen elvesztette s termelője maga alig ismerné fel gyermekének.

S miután látom, hogy szőlőkertjeinkben roppant kincs van eltemetve, borainkra nagy jövő vár s e kincsnek mielőbbi kiemelése nemzet-gazdasági szempontból is elkerülhetlenül szükséges: én is neki vettem gyenge vállaimat e kincs feletti kő mihamarabbi eltávolítására. Azon meggyőződésben, hogy a latin közmondás szerint „gutta cavat lapidem” ha nem is tudom megemelni, talán mégis sikerülend legalább egy darabkát lekopatnom e kőből.

(Folytatása következik.)

Novák Kálmán polgármester beszéde Gerlach Benjamin főgymnasiumi igazgató 25 éves tanárkodásának evfordulója alkalmával.

Főtisztelendő Igazgató ur! Midőn az isteni gondviselés főtisztelendő Igazgató urnak megérni engedé emez örömnapot, melyen egyszersmind áldozári s tanári kétszerte terhes pályájának negyedszázados ünnepét üli; a magasztos ünnep s közörmő nyilvánulásához e város hatósága is járulni óhajtván, közgyűlésileg minket bizott meg, hogy benső olismerése s forró hálájának tolmácsai legyünk; s midőn most oly végből intézem főtisztelendő Igazgató urhoz szavaimat, hogy e tiszteletteljes megbízást teljesítem, önkénytelen visszajelenem eszméim s érzelmeim azon pályán, melyen főtisztelendő Igazgató ur 25 éven át, ritka feláldozással, teljes odaadással s kiváló sikerrel működött.

Az ifju midőn szülői gyámkodó karjaiból kibontakozva, a nagy világba lép, hogy önérejevel mérkőzzék az élet küzdelmével, ritkán képes tiszta öntudattal s helyes tapintattal felfedezni s megválasztani ama pályát, melyet hajlamai s tehetségei részén hivatásképen ki-

TÁRGZA.

Az élet tükre.

Tizenegyedik éj.

Lucifernek ha más fényoldala nem volt is, de az meg volt, hogy pontos és kitartó vala, a mi oly ritka tulajdonság az emberekben. Másnap este már hét óra előtt besurrant s megnyergelte Hiláriust.

A mint szálltak a levegőben, vakítóan kivilágított ablakok tüntek szemökbe.

— Nem volna kedved betekinteni e ház ablakán? — kérde Lucifer a mint a kivilágított ablakok irányában repültek.

— Miért ne — válaszolá Hiláriu — hiszen tudod, hogy én örömet megyek oda, hol valami nevelésgest láthatni — tevé hozzá s azzal szép csöndesen leereszkedtek a ragyogó ablakok egyikébe.

Hosszu terem tárult fel előttük. A teremben hosszú asztal, mely szinte nyögött a drága étkek s italok alatt. Az asztalfőn tisztes aggastyán ült, az asztal mellett pedig vén és fiatal nők s férfiak. A derült jó kedv piros rózsája nyílt mindnyájának arcán.

— Talán menyegző van itt? — kérde Hiláriu, a mint szemügyre vette a díszes társaságot.

— Nem menyegző, hanem névnap — felelé Lucifer — az a tisztes aggastyán üli hetvenedik névnapját s közeli és távoli nő- és férfirokonai eljöttek, hogy leróják iránta a tisztelet adóját s szájukkal hosszú

életet kívánjanak neki, habár szívök azt dobogja is: „mikor fordulsz már fel vén pénzszák?” mert a jó öreg nagyon gazdag és magtalan.

— Az nem lehet — ellenveté Hiláriu — hát nem látod, hogy őszinte jókedv dereng mindegyiknek arcán.

— Az emberi arc olyan mint a tenger, melynek felszine tükörsima, míg mélyében szörnyek dühöngenek — jegyzé meg Lucifer. Ne higgy a külszínnek. A mit te a női ajkon színmézőnek gondolsz, az méreg, mely öl; a mit te a férfi ajakán becsületszónak tartasz, az lépesvessző, mely magához vonz és megragad. Látál-e már üdepiros almát és nem tapasztaltad-e, hogy belül ferges és rothadt? ilyen többnyire az emberi arc.

Mig így beszélt Lucifer, azalatt fölállt az asztal végénél egy szöke fiatal ember s poharat emelvén, így köszönté fel a derült arcú és semmi rozsat nem sejtő öreget: — Uraim és hölgyeim! szeretett rokonok! engedjétek meg nekem azt a vakmerőséget, ha én állok fel, mint a vérség legifjabb tagja azért, hogy mindnyájatok nevében jót kívánjak a mi szeretett nagybátyánknak. A mindenható ég nyujtsa az ő kedves életét oly hosszú időkig, hogy megláthassa még az én unokáimat is. Éljen soká a mi nagybátyánk!

A vendégek mind felálltak s poharat emelve mindnyájan visszahangoztatták a jó kívánást; de egyik savanyuan félrerántotta száját, a másik ráncbaszedte homlokát s a harmadik ajakán gúnyos mosoly vonult át.

— Látod-e az arczfintorgatásokat? — kérde Lucifer Hiláriustól.

— Látom — felelé Hiláriu — de nem tudom megmagyarázni.

— Az egyik félrerántotta száját, mert nem tetszik neki, hogy az öreg ur most is él; a másik redőbbe szedte homlokát, hogy fiatal ember oly ostobaságot kívánhat hetven éves embernek; a harmadik gúnyosan mosolyog, hogy épen az a fiatal ember kiván hosszú életet, ki legjobban rászorult az öreg nagybátya halálára.

— Kíváncsi vagyok tudni, hogy miért szorult rá? — kérde Hiláriu.

— Ez a fiatal ember — folytató Lucifer — Szlesdi Zoltán, egyetlen ivadéka egy nemrég dúsgazdag családnak. Atyja életében a legszigorubb nevelésben részesült, minden legkisebb kihágásáért szigoruan fenytették, mozdulnia vagy pisszennie sem volt szabad atyja jelenlétében, a pénzt csak látta vagy névről ismerte; de kezében soha egy fillér sem volt, ha csak titkon meg nem lopta atyja erszényét Huszonhárom éves volt, midőn elvesztette a szigoru atyát s egy évi gyámkezelés után átvette a roppant vagyont. Az erőszakkal földrehajtott fiatal fa nem gyöngéden emelkedik vissza, ha kibontakozhatik kötelékéből, hanem sebesen rúgja vissza magát, hogy egyenes állását visszanyerhesse. Így történt Zoltánnal is. A vasvessző megtörvén s a pénzesszekrény feltárulván, nem tudott indulatának s szenvedélyeinek határt szabni, hanem egyik tulságból a másikba rohant. A tulsott korlátoltságot féktelenség, a nélkülözést vesztegetés, a szigoru fegyelmet zabolátlanság váltotta fel. Mihelyt átvette vagyont, betakarta Európát, de csak mint a máha, melyet egyik fogadóból a másikba szállítanak; nem ragadt rá semmi s legfőlebb a külföldön izelt ételekről, italokról s a látott hölgyekről tudott pajtásainak érdekes előadás-

jelelték, s mely őt jövődöbeli boldogságához vezérli; az ifjú keblet ösztönszerű sejtelmek töltik el, s kit balsorsa idő előtt valamely életmódra nem kényszerített, vagy szerencsecsillaga öntudatlanul a boldogság küszöbére nem helyezte, habozva s kétes bizonytalansággal lép jövője elé; a fellelő képzelet rideg való helyett fellegvárakat teremt, míg ábrándos vágyaink magasba törnek, sokszor fájdalom! — elérhetetlen után; — az egyik harctéren fegyverrel véli meghódíthatni szerencsét, míg a másik rang, cím, magas kitüntetések s hatalom után vágyakodik; — ez a tengereket s távol országokat kalandozza be vagy a föld üregeibe száll, hogy kincseket gyűjtve, tekintélyre vergődjék, míg amaz nagy felfedezések, merész, sőt veszélyes vállalatokkal igyekszik a szerencse magaslatára emelkedni; s ugyan hány e bátor küzdők közül ér el a kitűzött célhoz? nagyrésze a kemény tusa alatt pályája közepén roskad össze, másokat meghiusult reményei s vágyai idő előtt sirba döntenek vagy örök nyomor s télettségére kárhoztatnak.

De te tisztelt férfiú, ki sok száz ifjunak pályája kezdetén atyáskodó mentora valál, — te, ki másoknak fényes jövőt készíted, midőn önmagadnak választál pályát, szerény s igénytelen ugyan, de annál fontosabb s terhesebb pályát szemeltél ki; mert lehet-e az élet céljai s feladatai közt nemesebb s dicsőbb, de egyszerűsége fáradtságosabb, mint egyrészt a vallás malasztáival az erényt és erkölcsöt ébreszteni s szilárdítani, másrészt a szellem fensőbbiségével a tudományt s közmívelődést fejleszteni s terjeszteni, s mégis midőn te e kettős terhes feladatot életed céljaid tüzetted ki, mint szerzetes és lelkipásztor hatalom s kitüntetésekre számot nem tarthatál, mint tanár, pazar jólét s dúz kincsekről lemondani kénytelenítettél s így célzaidban, csakis a benső ihlettség, a felvállalt kötelem iránti kegyelet s hivatásod magasztossága vezérelhetett.

A mi után azonban nem vágyakoztál, mit elérni nem reménykedtél, a hatalom s kitüntetés, a kincsek s gazdagság önkénytelenül bő mértékben birtokba jutottak; mert míg egyrészt jámbor jellemed, korszerű türelmességed, tiszta felebaráti szereteted és buzgó vallásosságod mindenkit tiszteletre s hódolattaljes szeretetre készítene s ekként tisztelőid körét e város, országunk sőt a birodalom határain is messze túlterjesztik, másrészt ernyedetlen szorgalmad, a tudomány és ismeretekhez vonzalmad, ugy szellemed mély buvárlatai, a tudományokból oly gazdag kincseket gyűjtötték, hogy azok bősége környezeted s tanítványaidra is egyiránt áldásteljesen kihatott; s most midőn terhes pályád negyedszázados korszakát betöltöd, örömtelt kebelled tekinthetsz vissza lefolyt napjaidra, működésed eredményére, mert nemcsak a vezérleled alatt álló tanítványok virul, s általad a hír s tőkély tetőpontjára emeltetted, hogy tanítványaid sorában számtalan oly jeles és kitűnő férfiak találsz, kik előtt az ország tisztelettel hajol meg, de ezenfelül mint e város egykori buzgó képviselője, a hon s nemzeted iránt is le róttad polgári kötelemidet.

Ambar tehát kezdetben szerény s igénytelen volt a pálya, melyre kiléptél, de jeles képességeid s erős szellemed, azt kettős tündöklő fényrel tölték be; az egyik, melyet a vallás s felebaráti szeretet tiszta lángjának sugarai lövelnek szét, a másik, melyet a tudomány és szellem ragyogó szövéteke áraszt el; engedj, hogy most midőn a városi hatóság s lakossága részéről a hála és elismerés adóját jöttünk leróni, ezen kettős fényű lánggal egy harmadikat egyesítsünk, melyet a

kegyelet a polgári kebel szentélyében éleszt, s melylyel a hála és elismerés érdemeidnek áldoz. Légy meggyőződve, hogy e város közönsége érdemeid emlékéért hála elismeréssel fogja megörökíteni, s hogy nincs tisztább s forróbb kívánságunk, mint hogy azon férfiú, kihez mindnyájunkat a legőszintűbb szeretet s ragaszkodás csatol — nemes hivatásu pályáján — a haza és emberiség javára még sokáig éljen!

Hatósági élet.

Szab. kir. Székesfejérvár város bizottságának márt. 29-én és 31-én tartott rendes havi közgyűlése.

(Vége.)

Olvasattak a középítészeti szakosztály által beterjesztett építkezési rendszabályok, a tanácsi megjegyzésekkel illetőleg javasolt módosításokkal együtt, melyeknek pontonként történt tárgyalása két napot vett igénybe, míg végre több tanulságos és jellemző intermezzók után némi módosításokkal elfogadtattak. Mivel a bizottsági gyűlés által elfogadott építkezési szabályrendeletek, a miniszteri jóváhagyás után ugy is kinyomatni fognak, közlését ezuttal feleslegesnek tartjuk.

A városi tanács végzése, vonatkozólag a középítészeti szakosztálynak Fekete József által a királysoron építtetni indítványozott hid tárgyában, a terv és költségvetés megállapítása végett visszatétett a szepítészeti szakosztályhoz.

Olvasattak *Novák Kálmán* polgármesternek, mint a laktanya építése ügyében kiküldött bizottság elnökének jelentése, melynek meghallgatása után határozatba ment, hogy egy újabb felterjesztés által a honvédelmi miniszter figyelme a már korábban felterjesztett pontozatok behatódott áttekintésre, valamint a város specialis érdekének szem előtt tartására hívassék föl.

A szőlőhegyi bizottság által megejtett választás beterjesztése, helybenhagyólag tudomásul vétetett.

Olvasattak Fegyermegye alispánjának átirata, vonatkozólag a városi közönségnek azon kérdésére, vajjon a keleti marhavész tovaferjedésének megállítására tett intézkedések költségeinek megtérítését a kormány miként teljesíti, melyből a bizottsági gyűlés azon következtetést vonta, hogy a város által a marhavész megállítására tett költségek megtérítéséért a kormányhoz történendő folyamodás sikerre nem vezetne.

Olvasattak a m. kir. belügyminiszter leirata Eltér József felülfolyamodása tárgyában, melyben annak eldöntésére vajjon felfolyamodó virilis jogcímen lehet-e a városi bizottság tagja? — a közgyűlést tartja illetékesnek, s így egy korábbi határozat folytán Eltér József, ki a törvény értelme szerint két hatóságnak bizottsági tagja nem lehet, kérelmétől elűtetett.

A városi tanács végzése, a fogyasztási adóbizottság által beterjesztett s a pálinka utáni jövedelem beterjesztésére vonatkozó munkálata, hosszabb vitát idézett elő, míg végre amaz általános óhaj után, hogy a szőlőhegyen a pálinkakamérés végleg betiltassék, az egész munkálatt kiadott a gazdasági- és jogügyi szakosztályoknak oly meghagyással, hogy az égetési jog szabályozására a szőlőhegyi alapszabályokat figyelembe tartva, javaslatot terjesszenek a közgyűlés elé.

Özv. Temleitner Józsefné folyamodványa, melyben a városnál elhelyezett 1200 forintnyi tőkéjét felmondja, elintézés végett a tanácshoz tetetett át.

A tanács véleménye folytán, az utfelügyelők havi fizetése 15 forintról 17-re emeltetett.

A városi tanács véleménye, a főreáltanoda helyiségeinek történt bővítésére és a szükségelt asztalosmunkák költségeinek fedezésére vonatkozólag, elfogadtattott.

A jogi szakosztály bemutatott jegyzőkönyvei tudomásul vétettek.

Turják Péter folyamodványa, melyben szőlőjéhez 9 □ öl városi birtokvételét kérelmezi, a tanács véleménye folytán határozatott, hogy az 5 forintért részére átengedtetik.

Gohard Ignác bizottsági tagnak a fák és ültvények megőrzése végett életbeléptetendő rendszabályokra vonatkozó indítványára, határozat azon okból nem hozatott, mivel a fák és ültvények megvédéséről a törvény intézkedik; azonban a városunkban tapasztalt visszaélések folytán a kapitány szigorubb felügyeletre utasítottott.

A városi tanács végzése, vonatkozólag a „pestis pinczék“ körüli területeknek nyilvános árverés útján történt eladására, ama határozattal vétetett tudomásul, hogy a telkekért befolyó pénz a város ingatlanaira betáblázott adósság törlesztésére lesz fordítandó s e célból nagyobb összeg egybegyűltéig takarékpénztárba helyezendő.

Az általános iparszabályok, valamint a zálogkölcson-intézet szabályai kevés módosítással elfogadtattak.

A költségvetési bizottságnak, valamint a pénzügyi szakosztálynak az utak építéséhez szükségelt nagyobb kölcsön felvételére vonatkozó véleménye hosszas vitát idézett elő. Kaiser Sándor bizottsági tag élesen kikelt a javasolt kölcsön ellen, mivel ő rosz utainkat adósságinálás nélkül is javíthatóknak hiszi. Azonban a bizottsági tagok többsége átlátva az utak javításának elodázhatlan szükségét, a jelen évre 30 ezer forint kölcsön felvételét elhatározta. Az utak javítása érdekében már korábban kiküldött bizottságny utasítottott, hogy a közgyűlés elé egy ide vágó javaslatot terjesszen.

Novák Kálmán polgármesternek a múlt 1872-ik évről szóló jelentése 300 példányban kinyomatni határozatott.

Több tárgy nem levén a gyűlés feloszlott.

Pályázati hirdetés. Szab. kir. Székesfejérvár városa köztörvényhatóságánál a 900 ft. évi fizetéssel kapcsolatos közgyámi állomás üresedésébe esvén, föl-hivatnak az ezen állomás elnyeréséért pályázni kívánók, miszerint kellőleg felszerelt folyamodványaikat f. évi ápril hó 25-ig a városi hatóság igtató-hivatalához benyújtani el ne mulasszák, minthogy netalán további igényeknek hely nem adathatik.

Megjegyzetjük egyuttal, miszerint maga a választási cselekmény az 1870. XLII. t. cikk értelmében a legközelebb vagyis 1873. évi ápril havának 28-ik napján tartandó rendes havi közgyűlésen fog megejtetni.

Kelt szab. kir. Székesfejérvár városának 1873-ik évi mártius hó 27-én tartott közgyűlésen hozott határozatából. — *Novák Kálmán* m. k., polgármester.

— *A jegyzői szigorlatok alkalmával* fizetni szokott vizsgádják a megyei jegyzői-nyugdíj alapra fordítatnak; eddig már 59 frt. jött be s ez képezi tulajdonképp első alapját a nevezett nyugdíjintézetnek.

kat tartani. Minden lófuttatásnál megjelent; de csak azért, hogy százakban s ezekben fogadjon arra, hogy kinek lova fog nyerni. Udvarában több volt a komornyik, mint tanyáján a béres s elcsigázott ökrei a papirpáknak hordtak takarmányt és almot, a helyett, hogy kellő időben szántottak volna. Szóval vagyonát s jövedelmét meghaladó háztartást vitt s néhány év mulva Goldstein fészkelte be magát az ősi kastélyba s Zoltánunk most a rokonok kegyelméből teng s mohón lesi a pillanatot, midőn az öreg nagybátya hagyatékán még egy-két fogadást tehesen a lófuttatáson.

Ezalatt felkelt az öreg ur s jó éjt kívánva tisztelgő rokonainak, hálósobájába tipegett.

— Nem láttátok — mondá egyik rokon — mily mohón nyakalta az öreg ur azt az erős egri vöröst?

— Bár annyit nyakalna, hogy a szél meglegyintené rövid nyakát, — jegyzé meg a másik.

— Ez a bolond Zoltán meg hosszú életet kívánt neki — mondá a harmadik.

— Az ám — válaszolá a negyedik — hátha az Isten megtalálja hallani jó kívánásodat.

— Ebugatás nem hallik mennyországba — jegyzé meg egy kikent bajuszu rokon és nagyot nevetett durva ötletének.

Azalatt míg pattogtak az élezsziakra, az öreg szakácsné lekendevze rohant a szobába azzal a váratlan hírrel, hogy az öreg nagyságos ur a mint hálósobájába lépett, összeroskadt s ott fekszik a szoba közepén, menjenek tehát segítségére.

— Máli néni siessen — mondá a kikent bajuszu — nők kötelessége a betegápolás.

— Isten mentsen — válaszolá Máli néni — mikor Istenben boldogult férjem haldoklott, akkor is a szomszédba mentem kártyázni, hogy ne lássam a mint szegényke vonaglik. Inkább küldjünk orvosért — tevő utána.

— Ugyan minek az az orvos? — jegyzé meg a szónokló fiatal ember — vagy halálos a betegség vagy nem: ha halálos, orvos sem segíthet, ha pedig nem halálos, orvos nélkül is meggyógyul.

Mig így tanakodtak, elsápadva rohant be az öreg inas, hogy a nagyságos ur kilehelte jó lelkét.

— Szaporán orvost, borbélyt, halottkémest! — ordítá a kikent bajuszu.

— De minek — mondá Máli néni — ha már kisenvedett a jó bácsi.

— Hát azért — jegyzé meg a kikent bajuszu — hogy ne mondja a világ, miszerint mindnyáján itt valánk rokonok s mégsem néztünk orvos után.

— Igazság! a világról, a látszatról is kell valamit tenni — igenlé Máli néni, de ezzel nem hallgatott el, hanem így folytató: — Kedves rokonok! reményem, hogy osztályrészembe való betudás nélkül a közösből fogjátok gyászruhámot megcsináltatni.

— Hogyne! fekete tunikát s fekete haját is fogunk hozni, hogy ősz fejed is gyászoljon — jegyzé meg egy középső férfiú, kinek szeméből legalább négy üveg egri csillogott.

— Sohase gunyolódjék Poti bácsi; az én hajam is tudna oly fekete lenni, mint az ön szakála, ha annyi festéket vesztegetnék reá — mondá Máli néni indulatosan.

— Ne feleseljenek ily haszontalanságokon, hanem inkább azt határozzuk meg, hogy ma vagy holnap osztozunk-e? — szólalt meg a fiatal szónok, ki unoká-kig terjedő életet kívánt a boldogultnak.

— Van-e végrendelet? — kérdé ismét a kis középső.

— Ha van, ha nincs, tegyük félre, mert hátha különbséget tesz közöttünk s valamelyikünknek gazdagabban dotálja — jegyzé meg a fiatal szónok, kinek talán előérzete volt, hogy ő lesz az, kit nem igen gazdagon dotál a végrendelet.

— A végrendeletet akkor is félretehjük, ha nem tetszik — mondá a kikent bajuszu.

— Igen, de kiskoru is van közöttünk, kiről a gyámhatóság gondoskodik — szólalt közbe a középső.

— Már ki volna? — kérdék mindnyájan egymásra tekintve.

— Hát Brigitta hugom a törvény értelmében nem kiskoru?

— Ugy van! magyar törvény értelmében a leány kiskoru, mig férjhez nem megy, ha meghaladta is a huszonnyévet, szólalt meg egy nagyfogu ötven éves agg szűz.

— Igaz! — mondák mindnyájan és alsó ajkukba haraptak.

— De hát ne tekintsek meg a jó öregot, talán ezóta kiterítették? — kérdé a kis középső.

— Mi haszna, ugy sem adhatjuk vissza életét — jegyzé meg Máli néni. — Aztán minek keseritenők szí-vünket a halott szemlélésével — tevő utána.

— Igaza van Máli tántnak, inkább azt határozzuk el, hogy ma osztozunk-e vagy holnap? — sürgető a fiatal szónok.